

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษานับว่าเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างความเจริญก้าวหน้า และพัฒนาสังคม ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่จะช่วยพัฒนาคนในสังคมให้มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรม มีคุณภาพ ดังคำกล่าวของ รุ่ง แก้วแดง (2541 : 19) ที่ว่า การศึกษาเป็นการพัฒนาเยาวชนซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต การศึกษาเป็นการสร้างทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ ขจัดความไม่รู้ สร้างให้มีความรู้ เพื่อให้สามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิต และสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 หมวดที่ 1 มาตรา 6 ที่ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่ มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ มีสติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม วัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” (วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์. 2542 : 9-19) ซึ่งถือเป็นบทบาทหน้าที่อันสำคัญยิ่งที่สถานศึกษาจะต้องดำเนินการจัดการศึกษาให้เป็นไปตามหลักการและบรรลุตามความมุ่งหมายดังกล่าว

ปัจจุบันสังคมเปลี่ยนไป เยาวชนของชาติยังขาดจุดมุ่งหมายในการศึกษา ประกอบกับประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ มากมาย ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี ทำให้ค่านิยมของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไปในทางวัตถุนิยมและบริโภคนิยมเพิ่มขึ้น ชีวิตแบบดั้งเดิมของสังคมไทยเป็นแบบเรียบง่าย การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขและการมีปฏิสัมพันธ์อย่างสร้างสรรค์ที่ดีเริ่มเปลี่ยนไป ส่งผลให้ค่านิยมที่ดั่งงาม คุณธรรม จริยธรรม เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม วัตถุประสงค์ของเงินทอง เริ่มเข้ามามีบทบาทในจิตใจคนมากขึ้น เกิดการแก่งแย่งแข่งขันในการดำรงชีวิตประจำวัน สมาชิกในสังคมเกิดการเห็นแก่ตัว เห็นแก่พรรคพวก และมีลักษณะเป็นปัจเจกบุคคลสูงขึ้น ทุกคนต้องดิ้นรนเพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพ ทำให้การเอาใจใส่ดูแล ความรัก ความห่วงใย ความเอื้ออาทร ระหว่างบุคคลในสังคมและบุคคลในครอบครัวลดน้อยลง คุณธรรมจริยธรรมในตัวบุคคลเริ่มเสื่อมถอยลงอย่างน่าวิตก โดยเฉพาะในเด็กและเยาวชน ซึ่งถือว่าเป็นกำลังหลักที่สำคัญของประเทศชาติในอนาคต นับวันที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไป

ในทางที่ไม่เหมาะสมและทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น เช่น การทะเลาะวิวาท การโกหก การลักขโมย เล่นการพนัน พัวพันยาเสพติด ก่อปัญหาทางเพศ หลงใหลในวัฒนธรรมต่างชาติ สิ้นไร้เหตุผล กระทำตนเป็นผู้กระด้างกระเดื่องต่อครู อาจารย์ ผู้ปกครอง และกฎหมายของบ้านเมือง (สมยศ มีเทศน์. 2544 : ไม่มีเลขหน้า) ดังนั้น เพื่อเป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงงามของชาติให้คงอยู่ตลอดไป จำเป็นอย่างยิ่งที่บิดา มารดา ครู อาจารย์ ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกันอย่างจริงจังในการเสริมสร้างเด็กและเยาวชนให้มีความเข้มแข็งทั้งด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม รวมถึงความสามารถในการดำรงชีวิตภายใต้การแข่งขันกันด้วยปัญหาในสังคมโลกปัจจุบันได้อย่างปกติสุข (กรมวิชาการ. 2541 : 1)

การจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 หมวด 4 มาตรา 22 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพของตน จากแนวคิดดังกล่าว โรงเรียนจึงมุ่งเน้นความสำคัญทางด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม กระบวนการเรียนรู้ และความรับผิดชอบ เพื่อพัฒนาคนให้มีความสมดุล โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โรงเรียนจึงเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างเสริมพฤติกรรมอันพึงประสงค์ของสังคมให้แก่นักเรียน คือ นอกจากจะจัดการศึกษาให้มีคุณภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ยังมีบทบาทหน้าที่สำคัญในการดูแลป้องกัน และควบคุมพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน การปลูกฝังแนวทางปฏิบัติให้แก่นักเรียนให้มีการปรับตัวที่ดี จึงทำให้สามารถลดปัญหาพฤติกรรมด้านความประพฤติของนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 6) กฎระเบียบต่าง ๆ และวินัยในโรงเรียนจึงถูกกำหนดขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียน เพื่อให้ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข การเสริมสร้างวินัยในตนเองให้นักเรียนถือว่าเป็นหน้าที่ของผู้บริหาร ครู อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องทุกระดับต้องดำเนินการให้สอดคล้องกันอย่างจริงจัง เพื่อบังเกิดผลอย่างแท้จริง และเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐ ที่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 40-45)

ในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาคุณภาพของคนในชาติ สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ จะต้องพัฒนาคนให้มีระเบียบวินัยในตนเอง และการปลูกฝังให้คนมีวินัยในตนเองนั้นจำเป็นต้องดำเนินการตั้งแต่เยาว์วัย จึงจะเป็นการพัฒนาที่ได้ผลและ

การมีประสิทธิภาพ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้ ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยภายในตนเอง ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจเชื่อมั่นระหว่างสมาชิก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว โดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัวเมื่อเติบโตใหญ่ขึ้นจากครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีย่อมเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล้าที่จะเรียนรู้และปรับตัวในสิ่งใหม่ ๆ อันจะเป็นกำลังที่สำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป ด้านสังคม เมื่อกลุ่มคนในสังคมมีการรักษาระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน เช่น การช่วยกันรักษาสาธารณสมบัติ การเคารพและไม่ล่วงเกินสิทธิของผู้อื่น การปฏิบัติตามประเพณีแบบแผนปฏิบัติของสังคม ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลในสังคมเป็นไปอย่างสงบสุข ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันที่มีการดำเนินงานทางธุรกิจอย่างรวดเร็ว โดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือ เวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ดังนั้นการมีวินัยตรงต่อเวลาจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้การมีวินัยในตนเองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ในการดำเนินงานทางธุรกิจก็มีส่วนสำคัญ ที่ทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศมีความเจริญเติบโตเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ด้านการเมือง การที่ประชาชนในสังคมไทยปัจจุบันมีความเคารพยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นที่แตกต่างไปจากตน และตระหนักในสิทธิหน้าที่ของตนในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย ในฐานะประชาชนอย่างกว้างขวาง รวมทั้งการบริหารราชการแผ่นดินด้วยความซื่อสัตย์สุจริตของนักการเมืองฝ่ายรัฐบาล และการหมั่นตรวจสอบการบริหารราชการของคณะรัฐบาลอย่างใกล้ชิด ด้วยความตระหนักในหน้าที่ของพรรคฝ่ายค้านอย่างแท้จริง สิ่งเหล่านี้เป็นวินัยในตนเองที่สำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนาทางการเมืองของประเทศเป็นไปได้อย่างง่ายดาย

การเสริมสร้างวินัยนักเรียน ด้านความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในพลเมืองของไทย ซึ่งมักจะเป็นผู้ที่คิดก่อนกระทำเสมอว่าการกระทำของตนจะมีผลกระทบกระเทือน เกิดผลเสียต่อคนอื่นหรือไม่ และไม่ถือเอาความพอใจ ความสะดวกสบายของตนแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงผลร้ายที่จะเกิดขึ้นแก่คนอื่นหรือสังคมส่วนรวม ตัวอย่างเช่น ปัญหาการจราจร ปัญหามลภาวะ ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ ฯลฯ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคนที่ขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง และส่วนรวมทั้งสิ้น เนื่องจากเห็นแก่ประโยชน์และความสบายส่วนตนหรือที่เรียกว่าเห็นแก่ตัว มากจนลืมนึกถึง

ประโยชน์ส่วนรวม ดังนั้นความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม จึงมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น ในการพัฒนาประเทศ

โรงเรียนศรีสุทโธพิทยาคม ตั้งอยู่หมู่ที่ 8 ตำบลศรีสุท อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ได้รับอนุมัติจากกรมสามัญศึกษาให้จัดตั้ง เป็นโรงเรียนสาขาของโรงเรียนกันทรวิชัย เมื่อปี 2536 โดยมี นายเกริกชัย ชีรภักศิริ เป็นผู้ดูแล สาขา ต่อมาเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2540 ได้ประกาศจัดตั้งโรงเรียนศรีสุทโธพิทยาคมเป็นเอกเทศ โดยมี นายเกริกชัย ชีรภักศิริ เป็นครูใหญ่ เป็นสถานศึกษาที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับช่วงชั้นที่ 3-4 จัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 เป็นโรงเรียนสหศึกษา ขนาดเล็ก ปัจจุบันมีนักเรียน จำนวน 320 คน ครู-อาจารย์ จำนวน 17 คน ลูกจ้างชั่วคราว จำนวน 1 คน ครูอัตราจ้างจำนวน 1 คน โรงเรียนได้จัดการศึกษาเพื่อสนองอุดมการณ์และหลักการของ หลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 รวมทั้งให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 โดยมุ่งเน้นส่งเสริม ให้ผู้เรียนมีความรู้คู่คุณธรรม กล่าวคือ ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม มีความรู้ ความสามารถ เป็น คนดี มีปัญญา และมีความสุข จากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาในรอบแรกปีการศึกษา 2548 ที่ผ่านมาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การวัดผลระดับชาติได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ใน ระดับต่ำหลายวิชา รวมทั้งสรุปผลการประเมินจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมิน คุณภาพการศึกษา (สมศ.) พบว่าการจัดการศึกษาของโรงเรียนทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ มาตรฐานด้าน ผู้เรียน มาตรฐานด้านครู และมาตรฐานด้านผู้บริหาร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปรับปรุง จากการวิเคราะห์ปัญหาการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2548 และการวิเคราะห์สภาพปัญหาดังกล่าว พบว่า ส่วนหนึ่งเกิดจากนักเรียนขาดวินัยด้านความรับผิดชอบต่อตนเองในการศึกษาเล่าเรียน กล่าวคือ นักเรียนมีพฤติกรรมมาโรงเรียนสาย ขาดเรียน หนีเรียน หรือไม่เข้าเรียน นอกจากนี้นักเรียน บางส่วนยังมีพฤติกรรมไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมที่โรงเรียนมอบหมาย เช่น การรักษา ความสะอาดห้องเรียน และบริเวณพื้นที่ทั่วไปของโรงเรียนที่ได้รับมอบหมาย พบว่านักเรียนขาด ความรับผิดชอบต่อส่วนรวมด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมิน มาตรฐานที่ 1 ตัวบ่งชี้ที่ 1 ผู้เรียนขาดจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ จากปัญหาข้างต้นได้ส่งผลให้การจัดการเรียน การสอนไม่มีประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไปด้วย โรงเรียนได้ตระหนักถึงปัญหา ดังกล่าว และได้พยายามที่จะปรับปรุงแก้ไขวินัยด้านความรับผิดชอบ ทั้งต่อตนเองและต่อ ส่วนรวม โดยวิธีการที่หลากหลาย เช่น การมอบหมายให้ครูประจำชั้นและครูฝ่ายปกครองดูแล

สอดคล้องพฤติกรรมนักเรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิด ใช้มาตรการลงโทษนักเรียนที่ฝ่าฝืนระเบียบที่โรงเรียนกำหนด กิจกรรมประกวดห้องเรียนดีเด่น ประกวดพื้นที่ดีเด่น เป็นต้น แต่นักเรียนบางส่วนก็ยังมีพฤติกรรมดังกล่าวอยู่เช่นเดิม โดยเฉพาะนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ชอบความสวยงาม อยากมีอิสระไม่ต้องการมีใครมาชี้แนะ ไม่มีความรับผิดชอบในตนเองและส่วนรวม

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความสมบูรณ์ครบทุกด้าน คือ ด้านความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยจะพัฒนาการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนศรีสุภาพิทยาคม ใน 2 ด้าน คือ 1. ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง 2. ด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม โดยเชื่อว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีระเบียบวินัยด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวมได้ และจะส่งผลทำให้นักเรียนรับผิดชอบต่อการเรียน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อีกทั้งการมีวินัยด้านอื่น ๆ ที่จะสูงตามไปด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อส่วนรวม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนศรีสุภาพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ปีการศึกษา 2550
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนศรีสุภาพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ต่อการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อส่วนรวม
3. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนศรีสุภาพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ที่มีต่องานเสริมสร้างวินัยนักเรียนก่อนและหลังการพัฒนาการดำเนินงาน
4. เพื่อพัฒนาวินัยนักเรียน ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อส่วนรวม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนศรีสุภาพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนศรีสุภาพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 มีความพึงพอใจต่องานเสริมสร้างวินัยนักเรียนก่อนและหลังการพัฒนาแตกต่างกัน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กลยุทธ์ที่ใช้ในการพัฒนา ประกอบด้วย
 - 1.1 กิจกรรมโฮมรูม
 - 1.2 กิจกรรมสัญญาใจ
 - 1.3 กิจกรรมสะอาดทุกวัน
 - 1.4 กิจกรรมเยี่ยมบ้าน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียน ทั้งด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

ขอบเขตการวิจัย

1. กรอบแนวคิดในการวิจัย
 - 1.1 กรอบเนื้อหา
 - 1.1.1 ความรับผิดชอบต่อตนเอง จำแนกเป็น
 - 1) การเข้าร่วมกิจกรรมหน้าเสาธง
 - 2) การมาเรียน
 - 3) การเข้าเรียน
 - 1.1.2 ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม จำแนกเป็น
 - 1) การรักษาความสะอาดห้องเรียน
 - 2) การรักษาความสะอาดบริเวณที่ทางโรงเรียนมอบหมาย
 - 1.2 กรอบกลยุทธ์ที่ใช้ในการพัฒนา จำแนกเป็น
 - 1.2.1 กิจกรรมโฮมรูม
 - 1.2.2 กิจกรรมสัญญาใจ
 - 1.2.3 กิจกรรมสะอาดทุกวัน
 - 1.2.4 กิจกรรมเยี่ยมบ้าน
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนศรีสุขพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 85 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีสุขพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 25 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

3. ระยะเวลาในการดำเนินงาน

ดำเนินการพัฒนาการเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ ของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนศรีสุขพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2550 (พฤษภาคม – สิงหาคม 2550)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ หมายถึง การดำเนินงานที่เป็นการเสริมสร้างให้นักเรียนมีวินัยด้านความรับผิดชอบ ของนักเรียนช่วงชั้น ที่ 4 โรงเรียนศรีสุขพิทยาคม ทั้งด้าน ความรับผิดชอบต่อตนเอง และความรับผิดชอบ ต่อส่วนรวม

2. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนรู้จักบทบาทหน้าที่และปฏิบัติ ตามหน้าที่ของตนเองให้ลุล่วง มีประสิทธิภาพทันเวลาที่กำหนด จำแนกเป็น

2.1 การเข้าร่วมกิจกรรมหน้าเสาธง หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรมหน้าเสาธงใน ภาคเช้าตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการชักธงชาติในสถานศึกษาของ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2530 และแนวปฏิบัติในการเข้าแถวหน้าเสาธงในภาคเช้าของ โรงเรียนศรีสุขพิทยาคม

2.2 การมาเรียน หมายถึง การที่นักเรียนมีความสนใจมุ่งมั่นในการศึกษาเล่าเรียน รับผิดชอบงานการเรียน ตั้งใจมาโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่ขาดเรียนโดยไม่จำเป็น

2.3 การเข้าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนมาโรงเรียนและเข้าเรียนในวันหนึ่ง ๆ โดยไม่หนีเรียนในรายวิชาใด วิชาหนึ่ง หรือครบทุกรายวิชาในวันนั้นๆ

3. ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม หมายถึง การรู้จักหน้าที่และรักษาผลประโยชน์ของ ส่วนรวม มีการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับเอาใจใส่ต่อการทำงาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ จำแนกเป็น

3.1 การรักษาความสะอาดห้องเรียน หมายถึง การดูแล รักษาห้องเรียน ให้เป็น ระเบียบและไม่สกปรก

3.2 การรักษาความสะอาดบริเวณที่ทางโรงเรียนมอบหมาย หมายถึง การดูแล

รักษา บริเวณที่ทางโรงเรียนมอบหมายให้สะอาดเรียบร้อย

4. กิจกรรมโฮมรูม หมายถึง กิจกรรมที่ดำเนินการเพื่อส่งเสริมนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ ซึ่งสถานที่ที่ใช้จัดกิจกรรมอาจเป็นที่ห้องเรียน หรือนอกห้องเรียน ให้มีบรรยากาศเสมือนบ้านที่มีครูประจำชั้น และนักเรียนเป็นดังสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน มีการทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น การรู้จักตนเองของนักเรียน การรู้จักผู้อื่น และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น โดยโรงเรียนให้จัดในวันทำการทุกวัน ภาคเช้าตั้งแต่เวลา 08.20-08.30 น.ภาคบ่ายตั้งแต่เวลา 15.30 – 16.00 น.

5. กิจกรรมสัญญาใจ หมายถึง กิจกรรมที่ครูประจำชั้น ครูฝ่ายปกครอง และนักเรียนได้ทำข้อตกลงร่วมกัน เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติสำหรับการพัฒนาวินัยด้านความรับผิดชอบ

6. กิจกรรมสะอาดทุกวัน หมายถึง กิจกรรมที่นักเรียนทำความสะอาดห้องเรียน และบริเวณที่ทางโรงเรียนได้มอบหมายให้รับผิดชอบเป็นประจำทุกวัน

7. กิจกรรมเยี่ยมบ้านนักเรียน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้ครูประจำชั้น ได้มีโอกาสไปเยี่ยมบ้านนักเรียน เพื่อศึกษาข้อมูลตามสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนและครอบครัว ได้พบผู้ปกครอง เป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบ้านและโรงเรียน ในการที่จะร่วมมือกันปรับปรุงแก้ไข และเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบต่อให้นักเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นการเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบและปลูกฝังให้นักเรียนได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของการมีวินัย อันจะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในชีวิตประจำวันไปในทางที่ดีขึ้นของนักเรียน

2. เป็นข้อเสนอแนะหรือรูปแบบสำหรับ โรงเรียนศรีสุขพิทยาคมที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างวินัยในด้านอื่น ๆ ต่อไป

3. เป็นข้อเสนอแนะสำหรับ โรงเรียนหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาวินัยของนักเรียนหรือบุคลากรในหน่วยงานให้เหมาะสมต่อไป